

INIMOLEND ON KUULUTANUD ELULE SÕJA

Kui -vastavalt Palve Tähendusele- elu ilmub, tekib mingist Loovast Jõust, mingist Loovast Müstilisest hetkest, kui -inimolendi puhul- ta asub ümber, liigub, elab..., siis oma ümberpaiknemise, olemise, elamise teadvuses on selle referentsi baasiks teised elavad olendid; nende vahel, keda ta kohtab oma enda liigist, kuna oleme referentsi vajavad olendid.

Kuid pöörakem tähelepanu sellele..., mis võib kujuneda üllatavaks; või ei; või võtame selle intellektuaalselt omaks, ent vitaalselt mitte:

Kui eelnevalt avaldatu -algusest peale- on tõsi, siis kõik olendid, kellega meil saab olema kontakt, on selle Müstilise Loomingu produktid; mis oleks nagu öelda, et “omame Temaga kontakti, selle Müstilise Loominguga”. Selleks võib olla sisalik, võib olla kärbes, võib olla... teine isik...

See kohtumine... -mõtleme hetkeks- ei pea tingimata olema kaitse või rünnak, vaid pigem koostöö, kuna olles “referentsiaalsed” olendid peame me kohanema üksteisega, selleks et koos elada ja samaaegselt elada ka igapäevase sõltumatust.

Kuid kõige tähelepanuväärsemaks on see, et see teine, kellega me kohtume... on elus! Ja on üks esindus, esindaja, üks selle Müstilise Loomingu ekvivalent.

Seepärast, kui see on nii -nagu me usume-, siis iga kord, kui -ja see on kestvalt nii- kohtudes pidevalt elava mateeriaga, peame alal hoidma armastusväärset suhet ja vastastikuselt sõltuvuses olemist kõigega, mis meid ümbritseb.

See võib tunduda, alguses, nagu suur vastutus, kui väga, väga... pingeid tekitav. Kuid kui me teoreetiliselt teame -ning hiljem ka praktilises elus seda märkame- et jah, saame mõistma, et... kindlapeale, see mida näeme kui elavat on, üllatav...; mis hämmastab meid -kui elusolendid- oma võimetega, oma soomustega, oma kõnnakuga, oma olemisega, oma nähtamatuks olemisega, oma...

Loomulikult, seda tuleb näha läbi üllatunud olemise suurte silmade. Kui ollakse selles valvsas, täisverelise kontemplatsiooni seisundis, siis interpretatsioon-tähendus, mis me elule omistame on ülevoolav, piiritu.

Ja me hakkame märkama, et igal elusosakesel on suhe, “vastastikune suhestumine” teistega. Mingil hetkel võib meile tunduda, et..., et suur kala sööb väiksema ära ja et elu sees on olemas institutsiooniline vägivald. Kuid kui me uurime lähemalt, detailsemalt siis selles konstitutsionaalses vägivallas, tõelise vabaduse seisundis ei siseneta võistlusesse.

Ja seega, kas meile on olemas teisi referentsi vorme, et “vastastiku sõltuvustuda” ja jagada ja elada koos, mis ei oleks läbi vägivalla, läbi võitluse, läbi... maa, pinnase, maaaluse, mäe, jms... vallutamise?

Kas saab olema -on olemas!- vastastikuse kommunikatsiooni ruume, võimalusi vastastikuseks suhestumiseks, milledes võime koos elada...? Ja konstateerida, et... nagu... -nagu toimub Galapagosel-, kus olendid on ühes ruumis -juba on väga teisenenud, kuid ökoloogiline tasakaal on veel säilinud-, kus iga elanik liigub vastastikusel suhestumises teistega, ja olemise reeglits ei ole vägivald.

Vastupidiselt, kui me uurime rahvastiku arengut, selle paiknemist, jagunemist ja inimpopulatsiooni elu kvaliteeti, siis märkame, et tegelikkuses, ülekaalukaks parameetriks on vallutamine, omamine, omand, võim; vallutamine, omamine, omand, võim; vallutamine, omamine, omand võim.

Me ei ole jõudnud mingile elegantsi tasandile, et öelda: *“Olgu. Siin võin ehitada ja ma ei tee lõppu kahekümnele liigile. Siin võin tegutseda... ja ei pane ohtu seda puud või toda struktuuri”*. Harvadel juhtudel püstitatakse see küsimus, ja pigem minnakse, ja langetatakse puid, ja lõigatakse, ja “otsitakse maavaru”, jne.

Ja kõige tipuks, ilmselgelt... on selge, et inimolend on kuulutanud elule sõja. On kuulutanud sõja Loomingule. Ja on valmis sellele lõppu tegema, enne kui elu ise tema omale otsa peale teeb.

See on... nagu mingi õudusfilm.

“Nii et siis oma igapäevase kooseluga lähen ma elu vastu. Ja mina olen elu. Seega, minu põhiliseks vaenlaseks on elu... Jaaa.

Ja kohe kui ma taipan oma enda elu kohta, kuna minu vaenlaseks on elu, siis ma teen endale valu, kahjustan ennast, süüdistan ennast..., et end elus karistada, et oma elule lõppu peale teha”.

Mõistusega võttes see ei ole nii, aga kogemuslikult ja lihtsalt vaadeldes, on see küll nii.

Löpptulemusena, kokkuvõttes peame arendama oma võimet hoida, hoolitseda, valveloleku- ja alarmiseisundit keskkonna ees ja iseenda suhtes..., sest oma elu olen asetanud -kui liik- teiste elu kaotamise baasile.

Ja nii võime öelda, et ”elu toitub elust”.

Eedeni ja Paradiisi optikast lähtudes sellist situatsiooni ei eksisteerinud. Meile jutustatakse, et olend toitub viljadest... ja sellest mida oli, ilma kahju tekitamata, ilma usurpatsioonita, ilma... Tundub justnagu see oli võimalik. Kuid, kui kohe siseneti teisele teadvuse tasandile, siis hakati teritama ränikivisid, tulekivisid, nooli, odasid...

Võiksime hakata... meenutama:

Milline oleks elamise positsioon, areng ja adaptatsioon, ilma seda ära kurnamata; elamine ilma elule lõppu tegemata; elamine ilma elu tarbimata?

Tegelikkuses on inimkogukond... ühendus kannibalidest, mis püsib, jääb ellu tänu toitumise reeglile, milleks on ära õgimine, alla neelamine, mitte ainult üksteise -seda väga erinevatel maneeridel-, vaid kogu elava. Näib -hetkeks-, et elu püsib ainult sedamööda, kuidas ta on võimeline... purustama teist elu.

1
